

Simon Thrane

Galleri Brænderigården Horsens

Bente Hammershøy

Symbiose

De klæder hinanden - de to næsten jævnaldrende kunstnere, Erasmus Misja Kristoffer Rasmussen *1971 - billedhugger - og Simon Thrane *1973 - maler og grafiker.

De er begge kendt af Galleri Brænderigårdens besøgende både udenfor og inde, da de to er ”i stald”! For Misja Rasmussens vedkommende oven i købet med en hesteskulptur, som man møder ved indgangsdøren til galleriet!

Det er menneskekroppen, der især er kunstnernes ærinde. Og farveholdningen i værkerne har de til fælles.

Til overflod er de begge knyttet til Kirsten Kjær Museet i Frøstrup, hvor det er det grafiske værksted dér, Simon Thrane har forbindelse til, mens Misja Rasmussen bruger bronzestøberiet sammesteds.

Galleri Brænderigården Horsens

www.gb-h.dk

For den autodidakte **Simon Thrane**s vedkommende er det portrætter, der er i fokus.

Jordfarver er hans farveskala sat med hans helt unikke penselstrøg, også når det gælder portrætterne af møbler, kufferter og telefoner (#5 og side 7&11).

5, u/t 130 x 130 cm

Det er ikke serigrafiske litografier, ikke "rene" monotypier, ikke gængse collager, Simon Thrane frembringer. Han er faktisk ophavsmand til en ny genre lag-på-lag værker, man kunne kalde monolitografier!

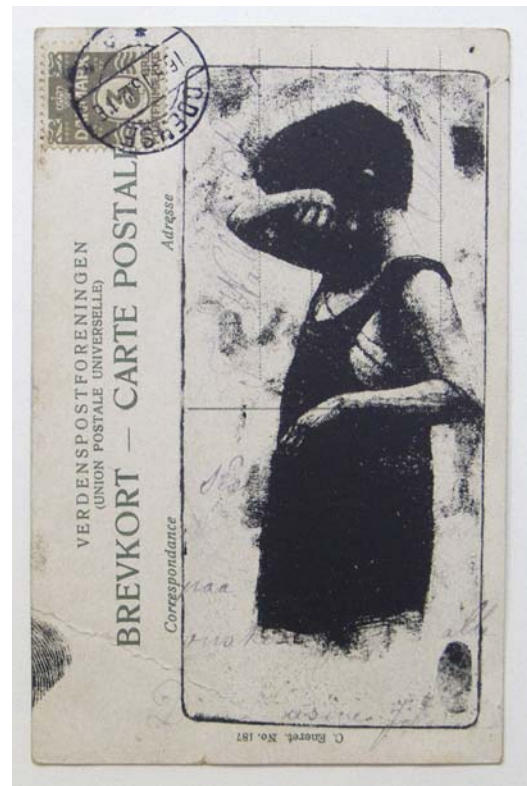
Disse hans nyeste særprægede værker, disse monolitografier, som Brænderigården allerede har vist eksempler på et stykke tid, har samme farveholdning som portræterne. På affald/efterladte ting som avissider (#14/15), gammeldags pladeomslag til 78-ere (#26), gamle postkort (#30), breve (#34/35) og manillamærker (#32) tilføjer han frimærker og sine portrætter af kvindeskikkelser, barnekroppe og ansigter.

14 & 15 - u/t, 35 x 30 cm

Herover: # 34, 35, 32, monotypier u/titel 30 x 40 cm
 Herunder: # 26, monotypi 50 x 50 cm, # 30, monotypi 30 x 40 cm

Det virker lidt som en palimpsest, en teknik, hvor man på et pergamenthåndskrift skrabede den oprindelige tekst bort for at skrive en ny ovenpå. Nogle gange sås den oprindelige tekst gennem den nye, som Simon Thrane så eminent gør det med **sine** værker. Han genopliver det kasserede ved at tilføre nyt oven på det oprindelige, en genfødsel, en genoplivning, en palingenese.

Denne Simon Thrane-teknik bringer desuden minder om den amerikanske maler Joseph Cornell (1903-1972), der i sine specielle værker med referencer til fortiden (collager, assemblager) benyttede de samme jordfarver, som Simon Thrane benytter.

Der er noget tidløst, spændende og urovækkende over Simon Thranes værker både i kraft af farveholdningen og temaerne. Man kunne næsten forledes til at datere dem helt tilbage til 1930-erne grundet temaet og farvevalget. Men beskæringen af værkerne bringer én helt op til i dag med den dristighed, den er foretaget (#2 på forsiden og #10/16). Som Misja Rasmussen tager afsæt i nogle af sine værker i fortiden, dykker Simon Thrane også ned i fortiden i kraft af sin brug af for længst brugte genstande som afsæt for kunstnerisk aftryk.

10, u/titel, 100 x 120 cm

16, u/titel, 45 x 45 cm

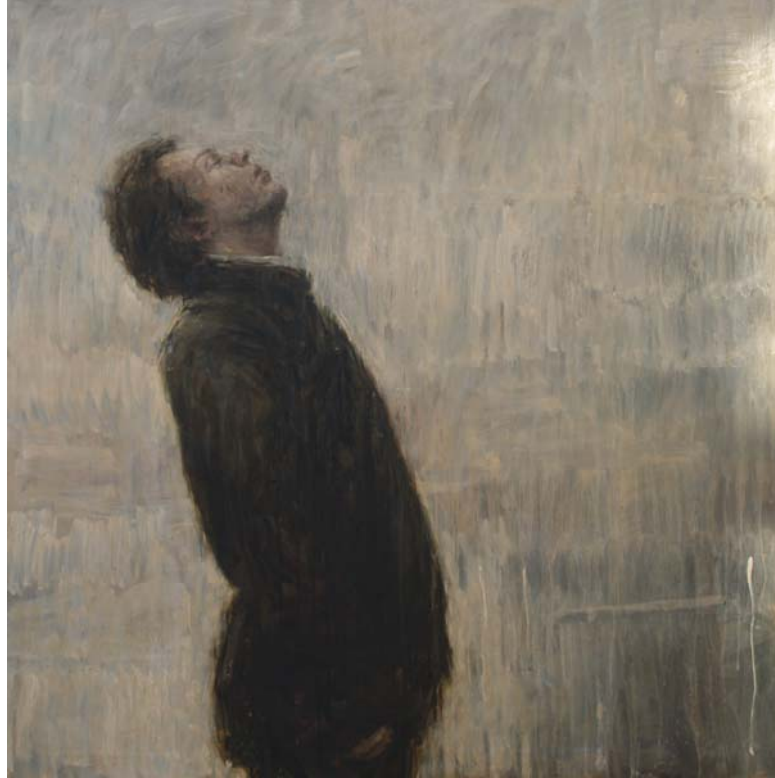
I Simon Thranes store selvportræt (# 7) har kunstneren afbildet sig selv ude til venstre i billedet - seende på os, som var han på vej til at sige farvel og gå ud af værket. Han har overtøj på og en karakteristisk kasket à la den, Klaus Rifbjerg og Kim Larsen bruger! Den er virkelig in i dag.

På de andre store portrætter med mænd (# 2+3+10) er mandsfiguren udstyret med kuffert, der tyder på opbrud. På et andet maleri er kufferten som sagt afbildet alene (# 13) - det ligner en tanke, en udlængsel - måske at komme væk?

Det modsvares så af et eneste billede, der skiller sig farvemæssigt ud: portrættet af et lille barnehoved (# 16) i røde og rødlig nuancer i et close-up, der understreger kunstners nærvær: hans egen lille nyfødte datter.

7, u/titel, 130 x 130 cm

Øverst: # 4, u/titel, 130 x 130 cm
Til venstre: # 3, u/titel, 130 x 130 cm

11, u/titel, 100 x 120 cm

9, u/titel, 100 x 120 cm

1, u/titel, 100 x 100 cm

Fire malerier afviger markant med hensyn til malemåde og tema. Det ene er maleriet af et par heste (#11), som er udført i en skitseagtig stil, der fremragende fanger de to dyrs fremadvendte bevægelser og hovedernes særpræg med den "forenklede" malemåde.

Det andet er en kæmpefugl – i samme udførelse som hestene - der med udbredte vinger op mod en blå uvejrshimmel er ved at slå ned på et bytte- eller måske bare er ved at lande (#9).

Det tredje og fjerde værk (#1+12) består i overfladen af lutter bogstaver med en tekst på fransk, hvor man kan aflæse de blålighvide bogstaver mod en baggrund af samme beskaffenhed som den ovenfor beskrevne Simon Thrane-teknik.

At slå en jordfarvet paraply op i en regn af beskårne ord i samme nuance som den bagvedmalede mur, så bogstaverne står som et mønster på både paraply og det nederste bånd i maleriet, er at sætte et malerisk aftryk af de ikke helt almindelige, hvad Simon Thrane så mesterligt formår.

12, u/titel, 100 x 120 cm

13, u/titel, 50 x 60 cm

Simon Thrane er født i 1973.

Han er autodidakt maler og grafiker og er medlem af Danske Grafikere og Kirsten Kjærs Grafiske Værksted. Han bor og arbejder i København.

I 2004 deltog han i Charlottenborgs Censurerede Forårsudstilling.

Han har udstillet forskellige steder i Danmark, herunder også Frederikshavn Museum og Heltborg Museum og ligeledes i Holland og Spanien.

8, u/titel, 100 x 120 cm

Misja Rasmussen er født i 1971.

Han er uddannet fra Kunsthøjskolen Thorsted-
lund samt fra det Italienske Kunsthakademi
(Academy of Fine Arts) Brera i Milano.
Han har fået flere legater, og udstillet flere
steder i både Danmark og Italien, og allerede
som studerende vandt han en international
skulpturkonkurrence i Irland med en legems-
stor skulpturgruppe i bronze forestillende
Jomfru Maria med den 7-årige Jesus og hans
hund. Tilbage i Danmark fik han tilbudt atelier
og værksted ved Kirsten Kjær's Museum i
Nordjylland

IKAROS, Bronze. Højde 25 cm

Et andet dyr er med i udstillingen, nemlig en lille hund i aluminium, 45 cm høj. **Corto** er navnet på dyret. Vejrende sidder den med hovedet vendt lidt til siden. Et lille dyr, som titlen (igen italiensk) indicerer.

Et andet af Misja Rasmussens kunstneriske udtryk er mere hjemligt, mere intimt, idet han har en bronzeduo: **Mor og barn** (forsiden). Her sidder en moder med sit barn på skødet og læser for det. Begge er de fordybt i handlingen, hvilket meget fint er udtrykt i skulpturen. (Det er forøvrigt ikke den eneste gang, Misja Rasmussen har fremstillet en læsende kvinde! Men hun er ikke med her i Brænderigården.)

Hans **Dreng i bronze** har også klassisk tilhørsforhold i udformningen af drengen, men er hypermoderne i den måde, hvorpå skulpturen dristigt er anbragt på sin sokkel. Det er lige før, han hopper ned, lige før man har lyst til at tage ham op!

Som det fremgår, har Misja Rasmussen en udtalt bredde i sit kunstneriske virke.

Bronzefragmentet af et ansigt (side 2) giver mindelser om kykladisk og i det hele taget tidlig græsk kunst med dens forenklede, men yderst udtrykksfulde fremstilling af menneskelige ansigtstræk. Her i Misja Rasmussens værk **Frammento bronz**o er ansigtstrækkene mere end antydte, men utroligt smukt fastholdt, ligegyldig fra hvilken vinkel man betragter skulpturen. Skulpturen fremstår som en maske - et mødested mellem kunstner og beskuer.

Foden i bronze er et skulpturelt værk ladet med betydninger. Ægyptiske, fragmentarisk bevarede kolossalstatuer og kolossalfragmentet af kejser konstantin d. Store træder frem på nethin-den ved mødet med Misja Rasmussens værk. Ved at forme "blot" en fod stimulerer Misja Rasmussen ens fantasi. For hvordan ville resten af mennesket, hvis ene fod man ser, se ud i fuld størrelse? Måske ikke nær så spændende. Pars pro toto er her et heldigt bud fra kunstnerens hånd.

Hestehovedet med dets virvar af tøjler er udformet, som var det taget ud af The Elgin Marbles, Parthenonfriserne, i Londons British Museum. Tyvegoddset(?) fra Akropolis med dets tympanon med hestekroppe og især Selenes hestehoved rinder én i hu ved synet af Misja Rasmussens helt unikke hestehoved. Som det igen ses, spiller også hesten en central rolle i Misja Rasmussens skulpturer.

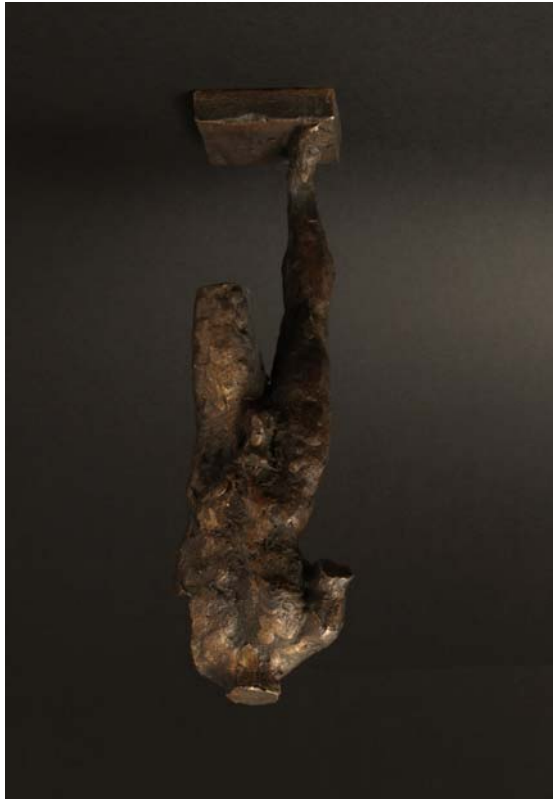

Torso Gréco med den italienske benævnelse for græsk viser hans tilhørsforhold til Italien, hvor han fik en del af sin kunstneriske uddannelse i Milano. Torsoen har været udstillet i Grækenland i 2007, hvor dronning Margrethe besøgte den i selvskab med kunstneren.

I **Torso Lucchêto** er titlen igen italiensk: Lucchêto betyder hængelås, og ser man nøje efter, ses en hængelås nederst til højre på torsoen. Låsen med nøgle er et kærlighedssymbol for unge italienere: en nøgle til at låse kærligheden fast.

Misja Rasmussen – faktisk er kunstnerens fulde navn **Erasmus Misja Kristoffer Rasmussen**. Han er dermed udstyret med ikke mindre end to af navnene på de 14 nødhjælpere fra Middealderen: Erasmus og Kristoffer. Nødhjælperne anrøbtes hver for sig eller på én gang i al slags nød, så navnene forpligter. Erasmus Misja Kristoffer Rasmussen synes dermed næsten prædestineret til at fremstille menneskekroppen i sit kunstneriske virke, hvilket han også gør. Han har flere former for torsoer med på udstillingen. Disse fragmenterede værker, kroppe uden hoveder, uden arme og ben som eksempelvis **Torso Brønzo**, der dog har ét ben. Blandt hans torsoer er en næsten hel figur. Kun hovedet mangler, og armene er erstattet af vinger. Skulpturen er en **ikarosskikkelse** (side 8). Denne fra den græske mytologi kendte gestalt, der i overmod i fri flugt kom solen for nær og dermed fik vingerne svedet af og derfor styrtede ned i Det Ikariske Hav - den sydøstlige del af Ægæiske Hav - viser Misja Rasmussens græske tilgang til stoffet.

Bente Hammershøj

Symbiose

De klæder hinanden - de to næsten jævnaldrende kunstnere, Erasmus Misja Kristoffer Rasmussen *1971 - billedhugger - og Simon Thrane *1973 - maler og grafiker.

De er begge kendt af Galleri Brænderigårdens besøgende både udenfor og inde, da de to er ”i stald” i For Misja Rasmussens vedkommende oven i købet med en hesteskulptur, som man møder ved indgangsdøren til galleriet! Det er menneskekroppen, der især er kunstnerens ærinde. Og farveholdningen i værkerne har de til fælles.

Til overflod er de begge knyttet til kirsten Kjær Museet i Frøstrup, hvor det er det grafiske værksted dér, Simon Thrane har forbindelse til, mens Misja Rasmussen bruger bronze støberiet sammesteds.

Galleri Brænderigården Horsens
www.gb-h.dk

Misja Rasmussen

